

योएलाचे पुस्तक आणि लाओदिकीया येथील सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट चर्च - क्रमांक चाळीस

Jeff Pippenger
2026-02-03

संख्या चाळीस

पेत्र प्रतीकात्मकरित्या कैसरीया फिलिप्पी येथे तिसऱ्या प्रहरी होता, कैसरीया मारीतीमा आणि नवव्या प्रहरीकडे जात असताना. मत्तय व मार्क यांच्या मते, सहा दिवसांनी पेत्र, याकोब आणि योहान रूपांतराच्या पर्वतावर होते. लूक आठ दिवस सांगतो, पानियम आणि पर्वत यांच्या दरम्यान. नरकाच्या द्वारांपासून, कैसरीया फिलिप्पी येथे, कूसाच्या मृत्यूपर्यंत, आणि त्या मार्गात रूपांतराच्या पर्वतावर एक थांबा. पानियमपासून रविवारच्या कायद्यापर्यंत तीन पावले. आरंभी कैसरीया, मध्यभागी पर्वत, आणि शेवटी कैसरीया. आरंभी नरक, शेवटी मृत्यू, आणि मध्यभागी देवाचे वैभव. नरकाच्या द्वारांनी दर्शविलेला एक अल्फा बंड आणि देवाच्या पुत्राच्या मृत्यूने दर्शविलेले एक ओमेगा बंड.

कैसरिया फिलिप्पी हा पाया आहे, कारण तेथेच ख्रिस्ताने त्या खडकाची ओळख करून दिली ज्यावर तो आपली मंडळी उभारणार होता. रूपांतराचा डोंगर ही दुसरी पायरी आहे, जिथे मंदिर पूर्ण होते आणि कळसाचा दगड बसविला जातो. त्यानंतर वधस्तंभावरील न्यायाची तिसरी पायरी आली.

आणि तो त्यांना म्हणाला, “खचित मी तुम्हांला सांगतो, येथे उभे असलेल्यांपैकी काही असे आहेत की, त्यांनी देवाचे राज्य सामर्थ्यासह आलेले पाहेपर्यंत त्यांना मरणाचा स्वाद चाखावा लागणार नाही.” आणि सहा दिवसांनंतर येशू पेत्र, याकोब आणि योहान यांना बरोबर घेऊन स्वतःपुरते वेगळे अशा एका उंच डोंगरावर त्यांना घेऊन गेला; आणि त्यांच्या समोर त्याचे रूपांतर झाले. आणि त्याची वस्त्रे तेजस्वी, हिमासारखी अत्यंत शुभ्र झाली; पृथ्वीवरील कोणताही धोबी ती तशी शुभ्र करू शकणार नाही. आणि त्यांना एलियाह मोशेसह प्रकट झाला; आणि ते येशूबरोबर संभाषण करीत होते.

तेव्हा पेत्र येशूस उत्तर देऊन म्हणाला, गुरुवर्य, आम्ही येथे असणे हे चांगले आहे; म्हणून आपण तीन मंडपे उभारू या; एक तुझ्यासाठी, एक मोशेसाठी, आणि एक एलियासाठी.

कारण त्याला काय बोलावे हे कळत नव्हते; कारण ते फार भयभीत झाले होते. तेव्हा एक मेघ त्यांच्यावर छाया करू लागला; आणि त्या मेघातून एक वाणी आली, “हा माझा प्रिय पुत्र आहे; त्याचे ऐका.” आणि तत्क्षणी त्यांनी चोहीकडे पाहिले असता, येशू एकटाच त्यांच्याबरोबर आहे, याशिवाय त्यांना कोणीही दिसला नाही. आणि ते डोंगरावरून खाली येत असता, त्याने त्यांना आज्ञा केली की, मनुष्यपुत्र मेलेल्यांतून उठेपर्यंत त्यांनी जे काही पाहिले होते ते कोणालाही सांगू नये. आणि त्यांनी ते वचन आपल्याजवळ ठेवले, मेलेल्यांतून उठणे याचा अर्थ काय असावा, याविषयी ते एकमेकांत विचार करू लागले. मार्क 9:1-10.

त्या डोंगरावर पेत्र मोशे, ख्रिस्त आणि एलियासाठी एक मंडप उभारण्याचा प्रस्ताव मांडतो.

“मोशे मृत्यूतून गेला, परंतु त्याचे शरीर भ्रष्ट होण्यापूर्वीच मिखाएल खाली उतरून त्याला जीवन दिले. सैतानाने त्या शरीराला धरून ठेवण्याचा प्रयत्न केला, ते आपलेच आहे असा दावा करून; परंतु मिखाएलने मोशेला पुनरुत्थित केले आणि त्याला स्वर्गात नेले. सैतानाने देवाविरुद्ध कटुतेने निंदा केली, आपली शिकार आपल्यापासून हिरावून घेण्यास परवानगी दिल्यामुळे त्याला अन्यायी ठरविले; परंतु ख्रिस्ताने आपल्या विरोधकाला धिक्कारले नाही, जरी त्याच्याच प्रलोभनामुळे देवाचा सेवक पडला होता. त्याने नम्रतेने त्याला आपल्या पित्याकडे निर्देश केला व म्हटले, ‘परमेश्वर तुला धिक्कारो.’”

“येशूने आपल्या शिष्यांना सांगितले होते की, त्याच्याबरोबर उभे असलेल्यांपैकी काही जण देवाचे राज्य सामर्थ्याने येताना पाहेपर्यंत मृत्यूचा स्वाद चाखणार नाहीत. रूपांतरणाच्या प्रसंगी ही प्रतिज्ञा पूर्ण झाली. तेथे येशूचे मुखमंडल बदलले आणि सूर्याप्रमाणे तेजस्वी झाले. त्याची वस्त्रे शुभ्र व झळाळती झाली. मोशे तेथे उपस्थित होता, येशूच्या दुसऱ्या आगमनावेळी मृतांतून उठविले जाणाऱ्यांचे प्रतिनिधित्व करण्यासाठी. आणि एलियाह, ज्याला मृत्यू न पाहताच रूपांतरित करण्यात आले, त्याने ख्रिस्ताच्या दुसऱ्या आगमनावेळी अमरत्वासाठी बदलले जाणाऱ्यांचे प्रतिनिधित्व केले; आणि ते मृत्यू न पाहताच स्वर्गात नेले जातील. शिष्यांनी येशूचे उत्कृष्ट महात्म्य आणि त्यांच्यावर छाया करणारा मेघ विस्मय व भयाने पाहिला, आणि देवाचा आवाज भयंकर महिमेत असे म्हणताना ऐकला, ‘हा माझा प्रिय पुत्र आहे; त्याचे ऐका.’” Early Writings, 164.

रूपांतर पर्वत तीन मंडप ओळखून दाखवितो. प्राचीन इस्राएलच्या आरंभीचा मोशेचा मंडप; ख्रिस्ताच्या अवताराद्वारे दर्शविला गेलेला ख्रिस्ताचा मंडप; आणि एलियाद्वारे प्रतीकित केलेला, एक लाख चव्वेचाळीस हजार असलेला मंडप. हे एक लाख चव्वेचाळीस हजार ते आहेत, जे ख्रिस्ताचे दुसरे आगमन पाहेपर्यंत मृत्यूचा स्वाद चाखत नाहीत. हा पर्वत तो बिंदू ओळखून दाखवितो, जिथे एक लाख चव्वेचाळीस हजारांवर शिक्का उमटविला जातो.

एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांचा मंडप प्रतिरूपात्मक तंबूच्या सणात उभारला जातो. पर्वत त्यांना ओळखून दाखवितो जे मृत्यूचा अनुभव घेत नाहीत, आणि तीन साक्षी पुढे मांडतो की जेव्हा ते पर्वतावर देवाचे वैभव पाहतात, तेव्हा तो प्रतिरूपात्मक तंबूचा सण असतो.

त्यांना एलियाच्या मंडपाप्रमाणे उभे केले जाते, जो २०२३ मध्ये उभारला जाऊ लागला, जेव्हा मोशे आणि एलिया हे दोघेही पुनरुत्थित झाले. प्रथम पाया घातला गेला; म्हणजे तोच एकमेव पाया जो घातला जाऊ शकतो, आणि तो पाया म्हणजे ख्रिस्त, कोनशिला व पायाशिला. त्यानंतर कळसशिला बसविली जाते, जी रूपांतरणाच्या पर्वतावर दर्शविल्याप्रमाणे एक लाख चव्वेचाळीस हजारांवर झालेल्या मुद्रांकनाचे प्रतिनिधित्व करते. त्या पर्वतावर पेत्र, याकोब आणि योहान हे प्रत्यक्षात मृत्यूचा आस्वाद न घेणाऱ्यांचे प्रतिनिधित्व करतात. पुढे पेत्राने नोंद केले की याजकांचे राज्य ते आहेत ज्यांनी प्रभू चांगला आहे याचा आस्वाद घेतला आहे, आणि जे आत्मिक घर होते. त्यांनी जीवनाचा आस्वाद घेतला; म्हणून ते मृत्यूचा आस्वाद घेत नाहीत.

जर तुम्ही प्रभु कृपाळू आहे याचा आस्वाद घेतला असेल, तर त्याच्याकडे या; जो जिवंत दगड आहे, मनुष्यांनी जरी नाकारलेला असला, तरी देवाने निवडलेला आणि बहुमोल आहे. तुम्हीही, जिवंत दगडांप्रमाणे, एक आध्यात्मिक घर म्हणून बांधले जात आहात, एक पवित्र याजकवर्ग म्हणून, येशू ख्रिस्ताद्वारे देवाला ग्राह्य ठरतील असे आध्यात्मिक अर्पणे अर्पण करण्यासाठी. म्हणूनच शास्त्रातही असे लिहिले आहे, “पाहा, मी सियोनमध्ये एक मुख्य कोनशिला ठेवितो, निवडलेली, बहुमोल; आणि जो त्याच्यावर विश्वास ठेवतो तो लज्जित होणार नाही.” 1 Peter 2:3-6.

“गोंधळून गेले” असे भाषांतर केलेल्या शब्दाचा अर्थ “लज्जित होणे” असा आहे. उरलेला अवशेष पेत्राद्वारे दर्शविला आहे, आणि त्यांचा आनंद उत्तरवर्षाच्या संदेशाला नाकारणाऱ्यांच्या विरुद्ध ठेवला आहे. एक लाख चव्वेचाळीस हजारांची एक किल्ली अशी आहे की पेत्राला राज्याच्या “किल्ल्या” देण्यात आल्या होत्या; ती म्हणजे सियोनमध्ये ठेवलेला “मुख्य कोनशिला” होय. तो दगड नीतिमानांच्या दृष्टीने अद्भुत आहे, आणि एप्रैमच्या मद्यपान्यांसाठी अडखळण्याचा दगड आहे.

ज्या दगडाला बांधणाऱ्यांनी नाकारले, तोच कोनशिळेचा प्रमुख दगड झाला आहे. हे परमेश्वराचे कृत्य आहे; ते आमच्या दृष्टीने आश्चर्यकारक आहे. स्तोत्रसंहिता 118:22, 23.

येशूने द्राक्षमळ्याच्या दृष्टांताच्या शेवटी या वचनांवर भाष्य केले.

येशू त्यांना म्हणाला, “तुम्ही शास्त्रांत कधीही वाचले नाही काय, ‘ज्या दगडाला बांधकाम करणाऱ्यांनी नाकारले, तोच कोनशिला झाला आहे; हे प्रभूकडून झाले आहे, आणि ते आमच्या दृष्टीने आश्चर्यकारक आहे?’ म्हणून मी

तुम्हांला सांगतो, देवाचे राज्य तुमच्याकडून काढून घेतले जाईल आणि त्याची फळे उत्पन्न करणाऱ्या राष्ट्राला दिले जाईल. आणि जो कोणी या दगडावर पडेल तो तुटून जाईल; परंतु ज्याच्यावर तो पडेल, त्याला तो चूर्ण करून टाकील.” मुख्य याजकांनी व परुश्यांनी त्याच्या दृष्टांत ऐकले, तेव्हा तो त्यांच्याविषयी बोलत आहे हे त्यांनी ओळखले. आणि त्यांनी त्याला पकडण्याचा प्रयत्न केला तेव्हा ते लोकसमुदायाला भिऊ लागले, कारण लोक त्याला संदेश मानत होते. मत्तय 21:42-46.

जो कोणी मूलभूत संदेश स्वीकारतो, तो खचून जाईल; कारण तो खडक ख्रिस्त आहे, आणि सुवार्तेचे कार्य म्हणजे मनुष्याला धुळीत नम्र करणे होय.

“विश्वासाद्वारे नीतिमान ठरविणे म्हणजे काय? मनुष्याचा गौरव धुळीत मिसळून टाकणे, आणि मनुष्यासाठी जे तो स्वतःच्या सामर्थ्याने करू शकत नाही ते देवाने करणे—हेच ते कार्य होय. जेव्हा मनुष्यांना स्वतःचे शून्यत्व दिसते, तेव्हा ते ख्रिस्ताच्या नीतिमत्त्वाने परिधान होण्यासाठी तयार होतात. जेव्हा ते दिवसभर देवाची स्तुती व महिमा करू लागतात, तेव्हा पाहता पाहता ते त्याच प्रतिमेत रूपांतरित होत जातात. पुनर्जन्म म्हणजे काय? तो म्हणजे मनुष्याला त्याचे स्वतःचे खरे स्वरूप प्रकट करणे, की स्वतःमध्ये तो निरर्थक आहे.” Manuscript Releases, volume 20, 117.

जो कोणी कोनशिला नाकारतो, तो नाश पावतो; जसे द्राक्षमळ्याच्या दृष्टांताचा येशूने केलेल्या अनुप्रयोगाच्या परिपूर्तीत प्राचीन इस्राएलच्या बाबतीत झाले. यहुद्यांनी ख्रिस्ताला नाकारले; त्यांनी मोशेलाही नाकारले, कारण जर त्यांनी मोशेवर विश्वास ठेवला असता, तर त्यांनी ख्रिस्तावरही विश्वास ठेवला असता. त्यांनी देवाचा नियम नाकारला आणि मनुष्यांच्या आज्ञांना सिद्धांत म्हणून शिकवले. ख्रिस्त, मोशे आणि नियम हे सर्व पायाभूत प्रतीक आहेत, आणि ठेवला जाऊ शकणारा एकमेव पाया ख्रिस्तच आहे; परंतु पाया म्हणून ख्रिस्त अनेक प्रतीकांनी दर्शविला आहे. मोशे आणि नियम हे दोन्ही या वस्तुस्थितीची उदाहरणे आहेत. ख्रिस्तच एकमेव पाया आहे; परंतु याचा अर्थ एवढाच की त्याच्या भविष्यवाणीच्या वचनातील इतर पायाभूत गोष्टी या केवळ त्याच्या स्वभावाच्या काही पैलूंची प्रतीके आहेत.

कारण जो पाया घातला गेला आहे, त्याव्यतिरिक्त दुसरा पाया कोणीही घालू शकत नाही; आणि तो म्हणजे येशू ख्रिस्त. १ करिंथकरांस ३:११.

येशू हा वचन आहे, आणि त्यामुळे त्याच्या वचनातील नियम त्याचेच प्रतिनिधित्व करतात. म्हणूनच सिस्टर व्हाईट यांनी नोंदविले आहे की दहा आज्ञा या ख्रिस्ताच्या स्वभावाची प्रतिलिपी आहेत. तो पहिला आणि शेवटचा आहे, आणि जेव्हा त्याचे या प्रकारे प्रतिनिधित्व केले जाते, तेव्हा यावरून हे ओळखले जाते की ख्रिस्त एखाद्या गोष्टीची सुरुवात दाखवितानाच तिचा शेवटही नेहमीच स्पष्ट करतो. वचन म्हणून तो “सत्य” देखील आहे, आणि सत्य हे एक भविष्यसूचक चौकट आहे. तो आपल्या वचनावर शिक्का मारतो आणि तो उघडतो तेव्हा यहुदाच्या वंशाचा सिंह आहे. तो कोनशिला देखील आहे जी कळसशिला होते. कोनशिला ही त्याच्या पाया म्हणून असलेल्या स्वरूपाचे, किंवा इब्री शब्द “सत्य” यांच्या पहिल्या अक्षराचे, केवळ एक चित्रण आहे. कळसशिला ही मंदिरावरील मुकुटरूप कार्य आहे, आणि सत्याच्या चौकटीशी संरेखित केल्यावर कळसशिला कोनशिलेपेक्षा बावीस पट अधिक सामर्थ्यवान ठरते. ज्यांनी प्रभु किती चांगला आहे याचा अनुभव घेतला आहे, त्यांच्या दृष्टीने आश्चर्यकारक गोष्ट ही आहे की सत्याच्या चौकटीची तत्त्वे, कोनशिला आणि कळसशिला यांच्याशी संरेखित झाल्यावर, पेत्राला देण्यात आलेल्या भविष्यसूचक किल्ल्यांपैकी एकाची ओळख करून देतात.

अल्फा हे पहिले अक्षर एक आहे, परंतु ओमेगा हे शेवटचे अक्षर बावीस आहे. मिलर यांची रत्ने सूर्याप्रमाणे तेजाने चमकतात, परंतु जेव्हा डर्ट ब्रश मॅनने ती रत्ने एकत्र केली, तेव्हा ती दहापट अधिक प्रकाशमान झाली. एखाद्या भविष्यसूचक रेषेचा शेवट हा त्या भविष्यसूचक रेषेच्या आरंभीसारखाच असतो, परंतु अधिक सामर्थ्यशाली असतो, ही जाणीव “अद्भुत” आहे. हे ख्रिस्ताच्या स्वभावाचे एक तत्त्व आहे; एक लाख चव्वेचाळीस हजारांना बांधण्यासाठी पेत्राला दिलेल्या किल्ल्यांपैकी ही एक किल्ली आहे.

पेत्राने उल्लेख केलेले “आध्यात्मिक घर” हे विल्यम मिलर यांच्या स्वप्रातील पेटी आहे, तसेच मलाखीमध्ये वर्णिलेल्या दशांश आणि अर्पणांच्या कोठारासमान आहे. जेव्हा स्वर्गाचे झरोके उघडले जातात, तेव्हा एका वर्गाला त्या खोलीतून बाहेर फेकले जाते, आणि दुसऱ्या वर्गाला त्या पेटीत टाकले जाते व देवाच्या विजयी मंडळीच्या शुभ्र तागाच्या वस्त्रांनी त्यांना परिधान करण्यात येते.

“यहूदाच्या लोकांनी देवाच्या नियमाचे पालन करण्याची प्रतिज्ञा अत्यंत गांभीर्याने व सार्वजनिकरीत्या केली होती. परंतु एजा व नहेम्या यांचा प्रभाव काही काळासाठी दूर झाल्यावर, प्रभूपासून दूर जाणारे बरेच जण होते. नहेम्या पारसदेशी परत गेला होता. तो यरुशलेमपासून अनुपस्थित असताना, राष्ट्राला भ्रष्ट करण्याची धमकी देणाऱ्या दुष्ट गोष्टी हळूहळू शिरकाव करू लागल्या. मूर्तिपूजकांनी केवळ नगरात आपला पाय रोवला असे नव्हे, तर आपल्या उपस्थितीने मंदिराच्या अगदी परिसरालाही कलुषित केले. आंतरविवाहामुळे, महायाजक एल्याशीब आणि अम्मोनी टोबिया, जो इस्राएलचा कट्टर शत्रू होता, यांच्यामध्ये मैत्री निर्माण झाली होती. या अपवित्र संधिच्या परिणामस्वरूप, एल्याशीबाने टोबियाला मंदिराशी संबंधित एका खोलीत राहण्याची परवानगी दिली; ही खोली यापूर्वी लोकांच्या दशांश व अर्पणांच्या साठवणुकीसाठी भांडारगृह म्हणून वापरली जात होती.”

“अम्मोनी व मोआबी लोकांनी इस्राएलाविरुद्ध केलेल्या क्रौर्य व कपटामुळे, देवाने मोशेद्वारे घोषित केले होते की त्यांना त्यांच्या लोकांच्या मंडळीतून सदासर्वकाळासाठी बाहेर ठेवावे. व्यवस्थाविवरण 23:3-6 पाहा. या वचनाचा उघड विरोध करून, महायाजकाने देवाच्या घरातील कोठडीत साठवून ठेवलेली अर्पणे बाहेर काढली, जेणेकरून या निषिद्ध वंशाच्या प्रतिनिधीसाठी जागा करता येईल. देवाविषयी याहून अधिक तुच्छता दाखविता आली नसती, की देवाचा आणि त्याच्या सत्याचा या शत्रूवर असा अनुग्रह केला जावा.”

“पर्शियाहून परत आल्यानंतर, नहेम्याला या निर्ढावलेल्या अपवित्रीकरणाची माहिती झाली आणि त्याने त्या अतिक्रमकाला हाकलून देण्यासाठी तात्काळ उपाययोजना केल्या. ‘यामुळे मला फार दुःख झाले,’ तो घोषित करतो; ‘म्हणून मी तोबियाच्या घरातील सर्व सामान त्या कोठडीतून बाहेर फेकून दिले. मग मी आज्ञा केली, आणि त्यांनी त्या कोठड्या शुद्ध केल्या: आणि तेथे मी पुन्हा देवाच्या घरातील भांडी, अन्नार्पण आणि धूप आणून ठेवले.’”

“केवळ मंदिरच अपवित्र करण्यात आले नव्हते, तर अर्पणेही अयोग्य रीतीने वापरण्यात आली होती. यामुळे लोकांच्या उदार दानशीलतेस निरुत्साह आला होता. त्यांनी आपला उत्साह व आवेश गमावला होता, आणि ते आपला दशांश देण्यास अनुत्सुक झाले होते. प्रभूच्या मंदिरातील भांडारे अपुरी भरली जात होती; गायन करणाऱ्यांपैकी पुष्कळजण आणि मंदिरसेवेत नेमलेले इतरही, पुरेसा आधार न मिळाल्यामुळे, देवाचे कार्य सोडून इतरत्र उपजीविकेसाठी श्रम करू लागले होते.”

“नेहेम्याने या दुरुपयोगांचे निराकरण करण्याचे कार्य हाती घेतले. ज्यांनी परमेश्वराच्या घराची सेवा सोडून दिली होती त्यांना त्याने एकत्र बोलावून घेतले, ‘आणि त्यांना त्यांच्या त्यांच्या जागी नेमले.’ यामुळे लोकांच्या मनात विश्वास उत्पन्न झाला, आणि सर्व यहूदाने ‘धान्य, नव्या द्राक्षारस आणि तेल यांचा दशांश’ आणला. जे पुरुष ‘विश्वासू म्हणून गणले गेले’ त्यांना ‘भांडारांवरचे खजिनदार’ नेमण्यात आले, ‘आणि आपल्या बांधवांना वाटप करणे हे त्यांचे कार्य होते.’” Prophets and Kings, 669, 670.

जेव्हा नेहेम्याने “तोबियाला बाहेर हाकलून दिले,” तेव्हा तो ख्रिस्ताने त्याच मंदिरातून सावकारांना हाकलून लावण्याचे पूर्वचित्र दाखवत होता. ते केवळ मंदिर नव्हते, तर मंदिरातील तीच खोली होती जिथे दशांश साठवून ठेवले जात होते. जेव्हा फिलादेल्फियन एलियाकीमने लाओदिकीअन शेब्नाची जागा घेतली, तेव्हा शेब्ना हा तो खजिनदार होता ज्याला दूरच्या शेतात फेकून देण्यात आले.

सैन्यसमूहांच्या परमेश्वर प्रभू असे म्हणतो: जा, त्या खजिनदाराकडे, म्हणजे घराण्यावर अधिकार असलेल्या शेबनाकडे जा, आणि असे सांग, तुला येथे काय आहे? आणि येथे तुझे कोण आहे, की तू येथे स्वतःसाठी एक कबर खोदून घेतली आहेस—जसा कोणी उंच ठिकाणी स्वतःसाठी कबर खोदतो, आणि खडकात स्वतःसाठी

निवासस्थान कोरून घेतो? पाहा, परमेश्वर तुला प्रचंड बंदिवासाने दूर नेईल, आणि तो तुला निःसंशयपणे आच्छादित करील. तो नक्कीच तुला जोराने फिरवून, चेंडूप्रमाणे विस्तीर्ण देशात फेकून देईल; तेथे तू मरशील, आणि तेथे तुझ्या वैभवाचे रथ तुझ्या स्वामीच्या घराण्याची लाज ठरतील. आणि मी तुला तुझ्या पदावरून हाकलून देईन, आणि तुझ्या स्थानावरून तो तुला खाली ओढून काढील.

आणि त्या दिवशी असे होईल, की मी माझा सेवक हिल्कियाचा पुत्र एल्याकीम याला बोलावीन; आणि मी त्याला तुझा झगा परिधान करीन, आणि तुझ्या कमरपट्ट्याने त्यास दृढ करीन, आणि तुझे अधिकार त्याच्या हाती सोपवीन; आणि तो यरुशलैमच्या रहिवाशांसाठी आणि यहूदाच्या घराण्यासाठी पिता होईल. आणि दावीदाच्या घराण्याची किल्ली मी त्याच्या खांद्यावर ठेवीन; मग तो उघडील, आणि कोणी बंद करणार नाही; आणि तो बंद करील, आणि कोणी उघडणार नाही.

आणि मी त्याला स्थिर ठिकाणी खिळ्यासारखा रोवीन; आणि तो आपल्या पित्याच्या घराण्यासाठी गौरवाचे सिंहासन ठरेल. आणि त्याच्यावर त्याच्या पित्याच्या घराण्याचे सर्व वैभव, संतती व वंशज, तसेच लहान प्रमाणातील सर्व भांडी—पेल्यांच्या भांड्यांपासून मोठ्या कळशांच्या सर्व भांड्यांपर्यंत—टांगले जातील. त्या दिवशी, सेनाधीश परमेश्वर म्हणतो, स्थिर ठिकाणी रोवलेला तो खिळा काढून टाकला जाईल, तोडला जाईल, आणि पडेल; आणि त्याच्यावरचा भार छाटून टाकला जाईल; कारण परमेश्वराने हे म्हटले आहे. यशया 22:15-22.

ज्या दिवशी मूर्ख लौदीकेयी शब्ना बाहेर फेकला जातो, त्या दिवशी विजयी मंडळीचे शासन एलियाकीमाला दिले जाते. जेव्हा ख्रिस्त एकशे चव्वेचाळीस हजारांच्या मंदिराला त्या मौल्यवान रत्नांना झाकून टाकलेल्या कचऱ्यापासून शुद्ध करतो, तेव्हा तो हे दर्शवितो की शब्नाद्वारे प्रतिनिधित्व केलेल्यांना तो “झाकील.” स्वर्गाच्या खिडक्या उघडल्या जाण्यापूर्वी रत्ने कचऱ्याने झाकलेली होती, आणि जेव्हा कचरा बाहेर फेकला जातो, तेव्हा तो कचरा मग लज्जेने झाकला जातो. विल्यम मिलर यांचे स्वप्न एकशे चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाची ओळख करून देते.

पेटी ही मलाखीचे भांडार, पेत्राचे आध्यात्मिक घर आणि पेत्राने उभारण्याची इच्छा केलेला एलियाचा मंडप होय. धूळ झाडणारा मनुष्य जेव्हा रत्ने त्या पेटीत टाकतो, तेव्हा तो एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाचे चित्रण करतो. मलाखी त्या परीक्षेची ओळख करून देतो जी सिद्ध करते की देवाची प्रजा खरोखरच त्याच्याकडे परत आली आहे.

मग जे परमेश्वराला भय मानणारे होते ते एकमेकांशी वारंवार बोलले; आणि परमेश्वराने लक्ष दिले व ते ऐकले; आणि परमेश्वराला भय मानणाऱ्यांसाठी व त्याच्या नावाचा आदरपूर्वक विचार करणाऱ्यांसाठी त्याच्या समोर स्मरणाचे एक पुस्तक लिहिले गेले. आणि सेनाधीश परमेश्वर म्हणतो, “ज्या दिवशी मी माझी रत्नसंपदा गोळा करीन, त्या दिवशी ते माझे होतील; आणि जसा मनुष्य आपल्या सेवेसाठी तत्पर असलेल्या स्वतःच्या पुत्राला वाचवितो, तसा मी त्यांना वाचवीन. तेव्हा तुम्ही परत याल आणि धर्मी व दुष्ट यांच्यामधील, देवाची सेवा करणारा व त्याची सेवा न करणारा यांच्यामधील भेद ओळखाल.” मलाखी 3:16-18.

या उताऱ्यात “परत येणे” हा एक महत्त्वाचा शब्द आहे, कारण देव आपल्या लोकांना त्याच्याकडे परत येण्याचे आवाहन करतो; परंतु तो त्या लोकांना दशमांश व अर्पणे परत आणून त्याची परीक्षा करण्याचेही आव्हान करतो; आणि असा एक काळही येईल जेव्हा नीतिमान “परत येतील,” आणि तसे करताना ते ज्ञानी व मूर्ख यांच्यामधील भेद “ओळखतील.” जे परमेश्वराचे भय बाळगणारे होते, आणि ज्यांनी त्याच्या नावाचा विचार केला, तेच एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या ध्वजचिन्हासमान असावयाचे आहेत.

परमेश्वराचे भय ही पहिली कसोटी आहे; म्हणून जेव्हा सोळाव्या वचनात, “तेव्हा” परमेश्वराला भिणारे असे म्हटले आहे, तेव्हा ते भविष्यसूचक कथनाच्या मागील संदर्भाकडे निर्देश करीत आहे.

परमेश्वर म्हणतो, “तुमचे शब्द माझ्याविरुद्ध कठोर झाले आहेत.” तरी तुम्ही म्हणता, “आम्ही तुझ्याविरुद्ध इतके काय बोललो आहोत?” तुम्ही असे म्हटले आहे, “देवाची सेवा करणे व्यर्थ आहे; आणि त्याची आज्ञा पाळल्याने,

तसेच सेनाधीश परमेश्वरासमोर शोकाकुल होऊन चालल्याने आम्हाला काय लाभ झाला? आणि आता आम्ही गर्विष्ठांना धन्य म्हणतो; होय, दुष्कर्म करणारे स्थिरावले आहेत; होय, देवाची परीक्षा घेणारेही सुटून जातात.” मलाखी 3:13-15.

मलाखी म्हणतो, “आणि आता आपण गर्विष्ठांना धन्य म्हणतो.” एप्रैमचे मद्यपी “गर्वाचा मुकुट” असे म्हणविले जातात, आणि मोशे व एलियाह हे त्यांना यातना देणारे दोन संदेष्टे मेले आहेत असे जेव्हा त्यांना वाटते, तेव्हा ते आनंदित होतात. ते इतके आनंदित झाले की त्यांनी एकमेकांना भेटवस्तू पाठविल्या.

आणि त्यांची प्रेते त्या महान नगरीच्या रस्त्यावर पडून राहतील; त्या नगरीस आध्यात्मिक अर्थाने सदोम व इजिप्त असे म्हणतात, ज्या ठिकाणी आपला प्रभुही कूसावर खिळला गेला. आणि लोक, वंश, भाषा व राष्ट्रे यांतील लोक त्यांची प्रेते साडेतीन दिवस पाहतील, आणि त्यांची प्रेते कबरीत ठेवू देणार नाहीत. आणि पृथ्वीवर राहणारे लोक त्यांच्यावर आनंद करतील, हर्षोल्लास करतील, आणि एकमेकांना भेटवस्तू पाठवतील; कारण या दोन्ही संदेष्ट्यांनी पृथ्वीवर राहणाऱ्यांना पीडा दिली होती. प्रकटीकरण 11:8-10.

अहंकारी लोक १८ जुलै, २०२० पासून २०२३ पर्यंत आनंदी आहेत. १८ जुलै, २०२० रोजीचा संदेश “प्रभू” विरुद्ध “कठोर” होता. १८ जुलै, २०२० रोजी आम्ही देवाविरुद्ध आणि त्याच्या वचनाविरुद्ध किती भयंकर रीतीने बोललो होतो, हे आम्हाला ओळखू आले नाही. निराश होऊन आम्ही त्या विलंबाच्या काळात प्रवेश केला, जो “देवाची सेवा करणे व्यर्थ आहे; आणि आपण त्याचा नियम पाळला, आणि सेनाधीश परमेश्वरासमोर शोकपूर्वक चाललो, तर त्याचा आपल्याला काय लाभ?” या विलापाने दर्शविला आहे. हे यिर्मयाच्या विलापाशी समांतर आहे, जेव्हा तो पहिल्या निराशेचे चित्रण करतो.

मी थट्टेखोरांच्या सभेत बसलो नाही, आणि आनंदही मानला नाही; तुझ्या हातामुळे मी एकटाच बसलो; कारण तू मला संतापाने भरून टाकले आहेस. माझी वेदना निरंतर का आहे, आणि माझी जखम असाध्य का आहे, जी बरी होण्यास नकार देते? तू माझ्यासाठी अगदीच खोटा रड्यासारखा, आणि आटून जाणाऱ्या पाण्यासारखा होशील काय? यिर्मया 15:17, 18.

१८ जुलै २०२० च्या भविष्यवाणीसंदर्भात आमचे शब्द दुराग्रही होते, आणि त्या वेळी आम्ही किती गंभीरपणे बंड केले होते हे आम्हाला माहीत नव्हते. त्या निराशेच्या वेळी विलंबाचा काल चालू झाला होता; त्या काळात एक वर्ग शोक करीत होता आणि दुसरा वर्ग आनंद करीत होता. त्या संदर्भात मलाखी म्हणतो:

तेव्हा जे परमेश्वराचे भय बाळगत होते त्यांनी एकमेकांशी वारंवार संभाषण केले; आणि परमेश्वराने कान देऊन ते ऐकले; आणि जे परमेश्वराचे भय बाळगत होते व ज्यांचे मन त्याच्या नावावर केंद्रित होते, त्यांच्यासाठी त्याच्या समोर स्मरणपुस्तक लिहिले गेले. आणि सेनाधीश परमेश्वर म्हणतो, “ज्या दिवशी मी माझे मौल्यवान धन एकत्र करीन, त्या दिवशी ते माझे होतील; आणि जसा मनुष्य आपल्या सेवा करणाऱ्या स्वतःच्या पुत्राला वाचवितो, तसा मी त्यांना वाचवीन.”

मग तुम्ही परत याल, आणि जो नीतिमान आहे व जो दुष्ट आहे, जो देवाची सेवा करतो व जो त्याची सेवा करीत नाही, यांच्यामध्ये भेद ओळखाल. मलाखी 3:16-18.

२०२४ मध्ये, परमेश्वरभय असे दर्शविणारी पायाभूत परीक्षा आली. त्या परीक्षेत दोन वर्ग प्रकट झाले, आणि हे दोन वर्ग बनविणारा समूह त्या साडेतीन दिवसांभर नियमित झूम सभांमध्ये वारंवार एकमेकांशी बोलत होता. परमेश्वराने त्यांच्या चर्चा ऐकल्या. ज्या वर्गाने परमेश्वराचे भय धरिले, त्यांनी त्याच्या नावाचा विचार केला; पालमोनी, यहुदाच्या वंशाचा सिंंह, अल्फा आणि ओमेगा, सत्य, वचन, अद्भुत भाषातज्ज्ञ, कोपऱ्याचा आणि शिरोमणी दगड, कोकरू, स्वर्गीय महायाजक, मंदिर, खडक. जे त्या पुस्तकात प्रवेशले आहेत, ते गौरवाच्या राज्याचा ध्वज दर्शविणाऱ्या मुकुटावरील रत्ने ठरणार आहेत. जेव्हा तो ती रत्ने सिद्ध करील, तेव्हा ते परत येतील, आणि धार्मिक व दुष्ट यांच्यात भेद करतील. जेव्हा तो ती रत्ने पेटित टाकील, तेव्हा कोण मूर्ख आणि कोण शहाणा आहे हे discerned होते.

मलाखी नोंद करतो:

माझ्याकडे परत या, म्हणजे मी तुमच्याकडे परत येईन,

परंतु तुम्ही म्हणाल, आम्ही कोणत्या प्रकारे परत येऊ?

सर्व दशांश भांडारगृहात आणा, म्हणजे माझ्या घरात अन्न असावे; आणि यामुळे आता माझी परीक्षा पाहा, असे सेनाधीश परमेश्वर म्हणतो, की मी तुमच्यासाठी आकाशाची झरोके उघडून तुमच्यावर असा आशीर्वाद ओतीन की तो साठविण्यास जागाही उरणार नाही.

भांडारगृह म्हणजे रत्नपेटी आहे आणि दशांश म्हणजे शहाण्या कुमारिका होत. भांडारगृह म्हणजे सत्याच्या नव्या चौकटीत ठेवलेले देवाचे वचन होय. त्या रत्नपेटीत टाकली जाणारी रत्ने म्हणजे मध्यरात्रीच्या हाक या संदेशाशी संबंधित सत्ये होत. नहेम्याच्या शुद्धीकरणात ओळखल्याप्रमाणे, दशांश मंदिरातील एका विशिष्ट कोठडीत ठेवले जात असे. रत्नपेटी आणि भांडारगृह, किंवा पेत्राचे आध्यात्मिक घर, हे देवाच्या मंदिराचे प्रतिनिधित्व करतात; आणि रत्ने त्या मानवी मंदिरांचे प्रतिनिधित्व करतात जी परात्पराच्या गुप्त स्थानी दैवीत्वाशी संयुक्त झाली आहेत. मानवी संदेशवाहकांना दैवी संदेशापासून वेगळे करता येत नाही. रत्ने ही देवाची संदेशवाहकही आहेत, आणि ती ज्या संदेशाची घोषणा करतात तो संदेशही आहेत. प्रेरणा अनेकदा संदेश आणि संदेशवाहक यांना एकत्रितपणे ओळखते.

“या काळात देवाने आपल्या मंडळीला, जसा त्याने प्राचीन इस्राएलाला बोलाविले होते तसा, पृथ्वीवर प्रकाश म्हणून उभे राहण्यासाठी बोलाविले आहे. सत्याच्या सामर्थ्यशाली विभाजक धाराने, पहिल्या, दुसऱ्या आणि तिसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांद्वारे, त्याने त्यांना चर्चपासून आणि जगापासून वेगळे केले आहे, जेणेकरून त्यांना स्वतःजवळ पवित्र निकटतेत आणता येईल. त्याने त्यांना आपल्या नियमशास्त्राचे विश्वस्त केले आहे आणि या काळासाठी भविष्यवाणीतील महान सत्ये त्यांच्याकडे सोपविली आहेत. जशी प्राचीन इस्राएलाकडे सोपविलेली पवित्र वचने होती, तशीच हीही एक पवित्र ठेव आहे, जी जगाला कळविण्यात यावी. प्रकटीकरण 14 मधील तीन देवदूत त्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करतात जे देवाच्या संदेशांचा प्रकाश स्वीकारतात आणि पृथ्वीच्या लांबी-रुंदीभर इशारा घुमविण्यासाठी त्याचे प्रतिनिधी म्हणून पुढे जातात. ख्रिस्त आपल्या अनुयायांना घोषित करतो: ‘तुम्ही जगाचे प्रकाश आहात.’ जी प्रत्येक जीवात्मा येशूचा स्वीकार करते, तिच्याशी कलवरीचा क्रूस असे बोलतो: ‘पहा, आत्म्याचे मोल: “तुम्ही सर्व जगात जा आणि प्रत्येक सृष्टीला सुवार्ता सांगा.”’ या कार्यात अडथळा आणण्यास कोणत्याही गोष्टीला परवानगी दिली जाऊ नये. काळासाठी हे सर्वांत महत्त्वाचे कार्य आहे; त्याची व्याप्ती अनंतकाळाइतकी दूरवर पोहोचणारी असली पाहिजे. मानवांच्या आत्म्यांसाठी येशूने त्यांच्या उद्धाराकरिता जो बलिदान दिला, त्यामध्ये त्याने प्रकट केलेले प्रेम, त्याच्या सर्व अनुयायांना प्रेरित करील.” Testimonies, volume 5, 455.

पुढील लेखात आपण या संकल्पनांना एकत्रितपणे मांडण्यास आरंभ करू.

“माझ्या जीवनातील शेवटच्या पन्नास वर्षांत, मला अनुभव प्राप्त करण्याच्या अमूल्य संधी लाभल्या आहेत. पहिल्या, दुसऱ्या आणि तिसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांमध्ये मला अनुभव लाभला आहे. देवदूतांना आकाशाच्या मध्यभागी उडताना, जगाला इशान्याचा संदेश जाहीर करताना, आणि या पृथ्वीच्या इतिहासाच्या शेवटच्या दिवसांत जगणाऱ्या लोकांवर थेट परिणाम घडविणारा असा संदेश देताना दर्शविले आहे. कोणीही या देवदूतांचा शब्दशः आवाज ऐकत नाही, कारण ते स्वर्गीय विश्वाशी सुसंगतीने कार्य करणाऱ्या देवाच्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करणारे प्रतीक आहेत. देवाच्या आत्म्याने प्रकाशित झालेले आणि सत्याद्वारे पवित्र ठरविलेले स्त्री-पुरुष, हे तीन संदेश त्यांच्या क्रमाने जाहीर करतात.”

“या गंभीर कार्यात मी एक भाग उचलला आहे. माझा जवळजवळ सर्व ख्रिस्ती अनुभव याच्याशी गुंफलेला आहे. आजही असे काही जिवंत आहेत ज्यांचा अनुभव माझ्या स्वतःच्या अनुभवासारखाच आहे. त्यांनी या काळासाठी उलगडत जाणारे सत्य ओळखले आहे; त्यांनी महान नेत्याच्या, प्रभूच्या सैन्याच्या सेनापतीच्या, पावलांशी पाऊल मिळवून चालत राहिले आहे.

“या संदेशांच्या घोषणेमध्ये, भविष्यवाणीत दिलेला प्रत्येक विशेष तपशील पूर्ण झाला आहे. या संदेशांच्या घोषणेत भाग घेण्याचा विशेषाधिकार ज्यांना लाभला, त्यांनी असा अनुभव प्राप्त केला आहे की जो त्यांच्या दृष्टीने अत्यंत मोलाचा आहे; आणि आता या शेवटच्या दिवसांच्या संकटांच्या मध्यभागी असताना, जेव्हा सर्व बाजूंनी ‘हा ख्रिस्त आहे,’ ‘हे सत्य आहे,’ असे म्हणणारे आवाज ऐकू येतील; आणि अनेकांचा भार असा असेल की आपल्या विश्वासाचा तो पाया डळमळीत करावा, ज्याने आपल्याला मंडळ्यांपासून आणि जगापासून बाहेर काढून जगात एक विशेष लोक म्हणून उभे केले आहे, तेव्हा योहानाप्रमाणे आमची साक्ष अशी दिली जाईल:”

“जे आदि पासून होते, जे आम्ही ऐकले आहे, जे आम्ही आपल्या डोळ्यांनी पाहिले आहे, ज्याकडे आम्ही निरखून पाहिले, आणि ज्यास आमच्या हातांनी स्पर्श केला, त्या जीवनाच्या वचनाविषयी; ... जे आम्ही पाहिले आणि ऐकले आहे, तेच आम्ही तुम्हांस जाहीर करितो, यासाठी की तुम्हालाही आमच्याबरोबर सहभागिता असावी.”

“जी गोष्टी मी पाहिल्या आहेत, जी गोष्टी मी ऐकल्या आहेत, जीवनाच्या वचनाविषयी ज्या गोष्टींना माझ्या हातांनी स्पर्श केला आहे, त्या गोष्टींची मी साक्ष देतो. आणि ही साक्ष पित्याची व पुत्राची आहे, हे मला ठाऊक आहे. आम्ही पाहिले आहे आणि साक्ष देतो की पवित्र आत्म्याची सामर्थ्यसत्ता सत्याच्या सादरीकरणाबरोबर होती, लेखणीने व वाणीने इशारा देत होती, आणि संदेश त्यांच्या क्रमाने देत होती. या कार्याचा इन्कार करणे म्हणजे पवित्र आत्म्याचाच इन्कार करणे होय, आणि त्यामुळे आम्ही त्या समूहात जाऊ, जे विश्वासापासून दूर गेले आहेत व भुलविणाऱ्या आत्म्यांकडे लक्ष देत आहेत.”

“भूतकाळातील संदेशांमध्ये अंतर्भूत असलेल्या आपल्या विश्वासाच्या स्तंभांवरील विश्वास उखडून टाकण्यासाठी शत्रू सर्व काही कार्यान्वित करील; त्या संदेशांनी आम्हांस अनंत सत्याच्या उन्नत व्यासपीठावर स्थापन केले आहे आणि कार्यास दृढता व स्वरूप प्रदान केले आहे. इस्राएलचा प्रभू देवाने आपल्या लोकांना पुढे नेले आहे, त्यांच्यासमोर स्वर्गीय उगमाचे सत्य उलगडून दाखविले आहे. त्याचा स्वर ऐकू आला आहे, आणि अजूनही ऐकू येत आहे, असे म्हणत, सामर्थ्यापासून अधिक सामर्थ्याकडे, कृपेपासून अधिक कृपेकडे, गौरवापासून अधिक गौरवाकडे पुढे चला. कार्य अधिक बळकट होत आहे आणि अधिक विस्तृत होत आहे, कारण इस्राएलचा प्रभू देव हा आपल्या लोकांचा बचाव आहे.”

“जे सत्याला केवळ तात्त्विकरीत्या धरून आहेत, जणू काही फक्त बोट्यांच्या टोकांनीच त्यास स्पर्श करित आहेत, ज्यांनी त्याची तत्त्वे आत्म्याच्या अंतःपवित्र स्थानी आणलेली नाहीत, तर जीवनदायी सत्य बाह्य प्रांगणातच ठेवले आहे, ते या लोकांच्या गत इतिहासात काहीही पवित्र असे पाहणार नाहीत—त्या इतिहासानेच त्यांना जे आहेत ते बनविले आहे, आणि जगात त्यांना प्रामाणिक, दृढनिश्चयी, मिशनरी कार्यकर्ते म्हणून स्थापित केले आहे.”

“या काळासाठीचे सत्य अमूल्य आहे; परंतु ज्यांची अंतःकरणे खडक असलेल्या ख्रिस्त येशूवर पडून भंग पावलेली नाहीत, ते सत्य काय आहे हे पाहणार नाहीत आणि समजणारही नाहीत. ते आपल्या कल्पनांना जे रुचते ते स्वीकारतील, आणि जो पाया घातला गेला आहे त्यापेक्षा दुसराच पाया उभारण्यास आरंभ करतील. ते आपल्या स्वतःच्या अहंकाराची व प्रतिष्ठेची खुशामत करतील, असे समजून की आपल्या विश्वासाचे खांबे दूर करण्यास आणि त्यांच्या स्वतःच्या कल्पनेने रचलेल्या खांबांनी ते बदलण्यास ते समर्थ आहेत.”

“जोपर्यंत काळ टिकून राहिल, तोपर्यंत हे असेच चालू राहिल. जो कोणी बायबलचा निकट अभ्यासक राहिला आहे, तो या पृथ्वीच्या इतिहासाच्या अंतिम प्रसंगांत जगत असलेल्यांची गंभीर स्थिती पाहिल व समजून घेईल. त्यांना स्वतःची अपुरी क्षमता व दुर्बलता जाणवेल, आणि केवळ भक्तीचे बाह्य स्वरूप नव्हे, तर देवाशी जीवनदायी संबंध असणे हेच ते आपले पहिले कर्तव्य मानतील. त्यांच्यामध्ये ख्रिस्त घडून येईपर्यंत, जो गौरवाची आशा आहे, ते विश्रांती घेण्याचे धाडस करणार नाहीत. स्वार्थ मरेल; अभिमान आत्म्यातून हाकलून दिला जाईल; आणि त्यांच्यामध्ये ख्रिस्ताची नम्रता व सौम्यता असेल.” Notebook Leaflets, 60, 61.